

Пред улица Јамајка
Саманта Јанг

**АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...
ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ**

www.sakamknigi.mk

На светот има толку многу книги, а толку малку време...

Строго избрани одлични наслови за сите кои сакаат книги со уникатни приказни достојни за нивното време...

Наслов на оригиналот

Before Jamaica Lane

© Samantha Young, 2014

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2016

Издавач Издавачка куќа Сакам Книги

Преведувач Ивана Шутиноска

Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Спасев

Компјутерска обработка Деана Николовска

Дизајн на корица Диме Спасев

Печатење Графостил - Скопје, 2016

Тираж 1000 примероци

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатуван, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без писмена согласност од издавачот.

Пред улица Јамајка

Саманта Јанг

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

Стирлинг, Шкотска

Февруари

Секојпат кога ќе завртем на агол, ледено студениот ветер нè завејуваше, речиси злобно, како да беше лут кога некоја зграда ќе нè заштитеше од него. Неговите замрзнати остри прсти ги боцкаа моите црвенкасто-розеви образи. Ги ставив рацете цврсто околу себе, а рамениците ми се стегаа додека се борев со нападот на ветрот.

„По петти и последен пат те прашувам... каде нè носиш?“ праша Џос, сокривајќи се подлабоко во прегратките на нејзиниот свршеник, Брејден. Тој го отвори неговиот волнен капут и ја сокри во него; ја стави раката на нејзината половина, држејќи ја блиску до себе. Таа носеше модерна кратка јакна и црвен фустан кој ѝ стоеше како да беше скроен за неа. Како и сите нас, и таа носеше високи потпетици. Единственото нешто што го носеше за да ја заштити од студената шкотска зима беше нејзината марама.

И со Ели и Џо беше исто - носеа фустани, високи потпетици и тенки јакни. Мене ми беше само малку потопло, носев црни сукња-панталони, а мојата свилена блуза и тенкото сако правеа сè за да ме заштитат од студот. Ненавикната да одам на високи потпетици како што беа моите другарки, бавно чекорев заостанувајќи последна во групата која Џо ја водеше до мистериозната дестинација. „Не е далеку“, рече таа, фрлајќи ни поглед преку рамото, додека со сигурен чекор одеше пред нас водејќи нè по главната улица од градскиот центар. Кам, нејзиниот свршеник, цврсто ја држеше за половината за да ја стопли што е можно повеќе, а зад нив, сестрата на Брејден, Ели и неговиот најдобар другар, Адам, се гушкаа за да се стоплат. И тие беа верени, и тоа неодамна.

Јас пак, немав свршеник за да ме заштити од злобниот ветар. „Не е далеку?“ ѝ реков со потсмев на Џо. Откако пристигнав во Единбург пред повеќе од девет месеци, Џо и јас се зближивме како да сме сестри, па затоа мислев дека можам да си дозволам малку да се пошегувам со неа, откако без никакво објаснување нè довlechка надвор од Единбург. Затоа бевме облечени во толку тенка облека. „Го изгуби правото да речеш 'не е далеку' кога му рече на таксистот да вози до железничката станица Вејверли“.

Насмеаното лице на Џо зад коесекриеше извинување одеднаш се намурти кога застана на раскрсницата. „Океј, мислам дека треба да одиме овде надолу“.

„Сигурна си?“ ја прашав, а вилицата почна да ми се тресе од студ.

„Ех...“ Џо фрли поглед преку улицата кон еден уличен знак и го извади телефонот. „Само момент, друштво“.

Моите другари се стуткаа еден до друг, а јас стоев малку понастрана, прегрнувајќи ги сите. Сфатив дека колку и да ми студеше, не ми беше гајле. Едноставно бев среќна што бев со нив, сè уште изненадена од фактот што толку многу се зближивме. Тие многу топло ме прифатија во нивните животи, делумно заради Џо, но исто така и заради Нејт, другарот на Кам и мојот новостекнат најдобар пријател.

Додека си го мислев тоа, Нејт се сврте, прекинувајќи

го разговорот со Адам и Ели и ми упати една прекрасна насмевка.

Трепнав, збунета од ненадејната привлечност што ја почувствував. Толку добро научив да го игнорирам тоа чувство што сега ме фати неподготвена. Тоа беше проблемот кога ќе се спријателиш со момче кое целосно те сфаќа и по некоја чиста случајност ќе се погоди да биде најзгодниот маж што некогаш си го сретнала во животот.

Тој трепет, тој наплив на неочекувани емоции, ме врати назад во времето, во моментот кога првпат го сретнав Нејт. Да бидам искрена, заслужувам медал за тоа што успеав да ја игнорирам привлечноста што ја чувствував кон него.

* * *

Пред седум месеци ...

Мајката на Ели, Елоди Николс и нејзиниот сопруг, Кларк, нè примија мене и татко ми со раширени раце, како отсекогаш да сме биле дел од нивното семејство. Чувството беше убаво. Тоа придонесе подобро да се вклопам во друштвото на Џо. Направи и да се зближам со Џо, а бидејќи јас и татко ми одлучивме Шкотска да биде нашиот нов дом, добро беше да станам дел од нејзиниот живот. Таа беше супер. И таа имаше поминато низ тежок период последниве неколку години. Заслужуваше некој да се грижи за неа, а јас знаев дека Кам беше вистинската личност за тоа.

Јас и Кол влеговме во станот на Кам. Додека тој и Џо беа во продавницата и купуваа грицки, одлучив да го тргнам Кол и да им оставам малку простор да бидат сами. Вечерта планиравме да се дружиме со другарите на Кам, Нејт и Пити, кои требаше да ги запознаам за првпат, па затоа помислив дека би било убаво да им дадам малку простор на Џо и Кам да бидат сами, пред да дојдат нивните другари. Веднаш штом влеговме, Кол се упати право кон дневната соба во делот каде што беа видео игрите, а јас пак тргнав кон задниот дел на станот. Влегов во кујната и почнав да барам наоколу садови и чинии за грицките. Ги миев чиниите кога

еден длабок, многу мажествен глас со шкотски акцент рече, „Еј ... па ти не си Камерон“.

Кога нагло се свртев за да го видам лицето на натрапникот, целата се згрчив.

Ох.

Ох, мајко мила.

Потпрен на вратата, со прекрстени раце, стоеше најзгодниот маж што некогаш сум го видела.

Срцето почна да ми чука како лудо.

Тој ја поткрена веѓата во знак на зачуденост од моето молчење. „Да не ти го изеде мачка јазикот?“

Тоа беше смешно, па некако успеав да ја развлечам устата во една полу-идиотска насмевка додека го пиев со поглед. Моите очи го измеркаа од глава до петици, а додека уживав во глетката која беше рај за очи, почувствував едно чудно чувство во долниот дел од стомакот кое брзо беше проследено со шокот од возбудливото штипкање меѓу нозете.

Ох.

Ох, добро.

Ова беше ново.

Обидувајќи се да го игнорирам штипкањето, се обидов да се натерам себеси да прозборам со непознатото момче и покрај возбуденоста и срамежливоста. Момчето за кое претпоставував дека беше Нејт. Џо ми имаше кажано сè за нејзиниот ептен згоден другар Нејт. Сфатив дека воопшто не претерала во опишувањето.

Нејт изгледаше како филмска ѕвезда; имаше природен темен тен којшто обично не го очекуваш од еден Шкотланѓанец и исклучително темни очи, речиси црни - иако сега злобно блескаа. И тој се смешкаше, покажувајќи ги двете секси дупчиња на образите и совршените бели заби.

Згора на сето тоа, имаше и прав, цврст нос и усни во кои бесрамно зјапав бидејќи ме потсетуваа на еден црномурест актер, а од тоа што можев да забележам по начинот на кој беше потпрен и од оформените

бицепси под маицата што ја носеше, типот имаше и добро тело.

Чудо над чудата, неговата маица всушност ми го одвлече вниманието од неговите бицепси.

На неа имаше натпис: **ОТПОРОТ Е ЗАЛУДЕН.**

Парализирачкиот срам што ме обземаше секогаш кога бев во друштво на згоден тип отиде во втор план кога прснав да се смеам. „Се сметаш себеси за припадник на расата Борг, а?“ Покажав со прст кон натписот на неговата маица, кој беше позната фраза на вонземјанската раса од Свездени Патеки.

Тој му упати еден зачуден поглед на натписот, изгледаше изненадено. Го крена погледот кон мене со насмевка во неговите црни очи. „Тоа го сфати од натписот? Повеќето жени мислат дека сум некое самобендисано петле“.

Се насмеав уште погласно, потпирајќи се на кујнската маса. „Па да речеме дека има мала вистина и во тоа. Мораш да ги сфатиш. Воопшто не изгледаш како обожавател на Свездени Патеки“. Нешто како да го изостри неговиот поглед, нешто силно. Затреперив кога бавно ме измерка од глава до петици. Со потивок глас рече, „Ни ти не изгледаш така“.

Неговиот внимателен поглед го почувствував како нежно галење. Да бев некоја друга, ќе помислев дека намерно направи да се чувствувам така.

Сепак... ми го зеде здивот. Воздухот одеднаш го чувствував како премногу редок, одземена од оваа чудна хемија меѓу нас која ни малку не ја разбирав.

„Ти си ѝ другарка на Џо?“

Се борев со срамот кој повторно почнуваше да ме обзема. „Не ти кажа Кол?“

„Пити отиде да го види другар му. Јас сакав да се напијам нешто, па затоа дојдов право во кујната“. Повторно ме голташе со поглед, а моето тело очигледно беше заспано пред тој да фрли поглед на него, затоа што од тој момент почнав да чувствувам наплив на морници, треперење и жештина. „Дефинитивно најдобриот избор што сум го направил во последно време“.

Хмм ... океј?

„А, да, јас сум Оливија“.

Нејт ги поткрена веѓите, се накашла и се тргна од вратата. Наеднаш, воздухот во собата почна да се враќа на нормала. „Ти си Оливија? Секако. Акцентот. Секако“.

Кимнав со главата, збунета од неговата реакција. „Ти сигурно си Нејт?“

Неговата насмевка сега беше пријателска. Платонска. Тоа веќе имаше смисла. „Точно, тој сум“.

„Кам и Џо доаѓаат наваму. Сакав да расчиштам овде пред да дојдат“.

„Аха.“ Тој се врткаше низ кујната, а јас го гледав со заинтересираност додека си ставаше сок во чашата. „Сакаш?“ Покажа кон мене со чашата.

„Не треба“.

Откако се напи од сокот, повторно ми се насмевна, а јас сфатив дека причината поради која не ми беше толку врзан јазикот со него, не беше само неговата маица. Имаше нешто во неговите очи. Тие беа страшно нежни и јас едноставно се чувствував... не многу пријатно... но, сепак, не и непријатно. Тоа дефинитивно беше необично за мене кога бев во друштво на момци кои штотуку сум ги запознала. Посебно со момци кои ми беа привлечни.

„Играш ли видео игри, Лив?“ праша љубопитно.

„О, да“.

„Тогаш остави ги чиниите и дојди да играш со нас“, ми рече зајадливо.

Се насмевна. „Ме каниш на состанок?“ Зажалив веднаш штом ги изговорив зборовите. Не сакав да звучи како да флертувам со него. Не ни знаев како да флертувам. Тоа беше само мојата смисла за хумор, а сега типов можеше да си мисли дека му се пуштам.

Нејт се насмевна и ме пресече. „Само затоа што ги знаеш фразите од Свездени Патеки. Инаку, на девојките не им е дозволено да играат со нас. Многу се лигави“.

Мртва ладна, ги скрстив рацете. „И момчињата се лигави“.

Се насмевна. „Не е точно“. Се упати кон вратата. „Ајде, девојко. Ако те растурам, сакам тоа да биде брзо и безболно. Имам милост“.

„Да ме растуриш?“ Гласно се насмеав. „Мислам дека си ме помешал со некој кој не може да те растури тебе“.

„Знаеш ли барем која игра ќе ја играме?“

„Важно ли е воопшто? Која и да ја играме, ќе те победиш. Значи прво зборуваме безобразно, а потоа почнуваме со растурањето“.

Нејт прсна да се смее. „Ох, човече! Ма ајде, смешна девојко!“ Ме фати за лактот, а јас се мачев да го скријам моето црвенило на лицето кога тој ме допре. „Ајде да те запознаам со Пити“.

Тргнав по него, изненадена од фактот што толку брзо сакаше да ме вклучи. Почувствував дека набрзо ќе станам „една од момците“. Го почувствував тоа затоа што постојано ми се случуваше. Но не ми пречеше. Се обидував само да го спречам грчењето во стомакот секојпат кога ќе го погледнев Нејт. Сакав да ги растурам тие лигушчиња, да не знаат што ги снашло ...

„Лив? Лив, добра си?“

Трепнав и се вратив назад на тротоарот, во Стирлинг, на студот.

Нејт стоеше пред мене со загрижен израз на лицето. „Каде одлета?“

Се насмевна. „Извини, мислам дека ладново ми го замрзна мозокот“.

„Дојди ваму“ - ми ја грабна раката и ме повлече кон себе - „пред да ти падне некој прст од студов“.

Благодарно се опуштив во неговата прегратка. „Не можеше да го направиш тоа порано? На пример, пред да ги поминеме овие три улици?“

„И да го пропуштам твојот прстрашен израз на лицето секојпат кога ќе свртеме на аголот?“ одговори зајадливо, триејќи ја неговата рака од мојата.

Се намуртив, но навикната бев на неговата зајадливост, па не му се налутив.

„Извинете, луѓе“, рече Џо, вртејќи се кон нас со поглед полн со вина. „Требаше да ви кажам да се облечеме потопло“.

„Ннниие сссме ШШШШкотланѓани“ промрморе Ели, криејќи ги прстите во капутот на Адам. „Ннннеее ннниии ее пппррооблем“.

Ја стегнав раката на Нејт кога почнавме да чекориме. „Јас сум Американка“, ги потсетив. „И тоа од Аризона“.

„И јас сум Американка и мене не ми пречи“, рече Џос, звучејќи многу порелаксирано отколку што изгледаше. Половината ѝ се прекрши кога со штиклата згазна во една пукнатина на калдрмата. Брејден ѝ помогна додека таа нервозно пцуеше.

„Тоа е поради скоро двометарскиот штит што го имаш за да те заштитува од ветрот“, одговорив безживотно.

Таа се насмевна, гушкајќи го својот штит. „Можеби“.

„И нас ни студи“, додаде Нејт. „Само што сме навикнати на студот и не се жалиме цело време за него“.

„Никој не се жали“, одговори луто Џос. „На овој начин само сакаме да ја предупредиме Џо дека ако не нè однесе што побрзо таму каде што нè носи, ќе ја употребиме како дрво за огрев“.

Џо се насмеа. „Уште малку и стигнавме... Мислам...“

Свртивме на една споредна уличка која нè оддалечи од главната улица, а Џо се муртеше гледајќи во зградите наоколу додека нè водеше по патот. Тоа беше просечна улица, со комбиња и автомобили паркирани по целата нејзина должина.

Денес беше дваесет и осмиот роденден на Кам и додека сите ние мислевме дека се дотеруваме за излегување во Едингбург, Џо извади таен план од ракавот. Некако се најдовме во Стирлинг, убав град со прекрасен замок и старовремски тесни улички, и ми се чини најмалиот град на светов. Немав поим што планираше Џо со тоа што нè довлекча овде.

Наеднаш на нејзиното лице се појави неочекувана голема насмевка кога застава на аголот спроти еден бар. „Стигнавме“.

Сите гледавме во барот и збунето се погледнавме. Немаше ништо особено гламурозно во тој бар. Тоа беше... само обичен бар.

„Каде стигнавме?“ праша Кам смирено и љубопитно ги гризна усните.

„Овде“. Таа покажа со раката нагоре, а нашите погледи го следеа нејзиното движење кон уличниот знак закачен на ѕидот од цигли над влезот на барот.

КАЈ КАМЕРОН.

Прснав да се смеам кога сè почна да добива смисла.

„Нè довлекла до Стирлинг само поради уличен знак?“ ја праша Нејт со неверување.

Џо кимна со главата со несигурен израз на лицето. „Не е само обичен знак. Денес му е роденден на Камерон. Заслужува да го прослави во барот што го носи неговото име“.

Друштвото, со исклучок на Кам, изгледаше збунето од нејзиното размислување. Но нејзиниот свршеник ја повлече кон себе и ја погледна во очи на начин што ми создаде притисок во градите. „Многу ми се допаѓа, бејб“. Нежно ја бакна. „Фала“.

Во тој момент ме обзеде измешано чувство на среќа и љубомора. Среќна бев што Џо имаше некој во животот кој ја бакнуваше земјата по која таа газеше, но честопати се прашував дали некогаш ќе дојде денот кога некој ќе погледне во *моите* очи како да не постои ништо друго на светот што вреди да се гледа.

Смеењето на друштвото ме врати назад во реалноста и почнав да се смеам со нив додека влегувавме во топлиот бар. Можеби бевме облечени премногу формално за опуштената атмосфера во барот, но не ни беше баш гајле за тоа и никој не беше разочаран од малата авантура која ни ја испланира Џо. Всушност, мислам дека сите потајно мислеа дека тоа беше сладок гест од нејзина страна.

Дефинитивно беше сладок гест. Таа беше срце, па

кога ќе направеше нешто што беше неверојатно слатко - како на пример тоа што нè довлечка во друга област од државава само за Кам да може да го прослави роденденот на улица на која стои неговото име - воопшто не бев изненадена.

Татко ми ми кажуваше за неа уште од моментот кога го запознав. На почетокот го мразев ова мало дете кое го имаше мојот татко во првите тринаесет години од нејзиниот живот, додека јас растев само со неговото привидение. Мајка ми никогаш не изговори лош збор против татко ми, а бидејќи на некој начин предвреме созреав, растејќи со деца чии разведени родители беа лошо настроени еден кон друг, чудно ми беше тоа што мајка ми не му беше лута на човекот кој не бил со неа кога јас сум се родила. Почнав истрага која траеше со месеци и ѝ додевав на мајка ми сè додека најпосле не попушти.

Се сеќавам колку многу ѝ се налутив кога дознав дека никогаш не му кажала дека јас постојам.

Кога го запознала татко ми, додека студирала во странство на Универзитетот во Глазгов, тие започнале интензивна љубовна врска, која мајка ми ненадејно ја прекинала кога се вратила во Феникс на крајот на нејзините студии. Дури кога се вратила дома, дознала дека е бремена со мене. Многу години подоцна призна дека причината поради која не стапила во контакт со татко ми била љубовта која ја чувствуvalа кон него, и не сакала тој да ѝ се врати во животот само поради обврска кон неа. Ја сакав мајка ми, но не можам да кажам дека беше безгрешна. Била млада и донела себична одлука. На тринаесет години, не успеав да ја сфатам. Ни требаше време за повторно да бидеме во добри односи.

Време за кое подоцна зажалив што залудно сум го потрошила.

Фактот што татко ми го жртвуваше целиот свој живот во Шкотска за да дојде и да му биде татко на девојчето коешто го немаше ниту видено сè додека јас не појдов да го побарам, сведочеше за тоа каков човек всушност беше тој. Од корен го смени својот живот за да стане дел од мојот. Но правејќи го тоа, ја запостави Џо.

Кога Кам првпат го контактираше татко ми за повторно да стапи во контакт со Џо, помислив на тоа колку моите постапки го сменија нејзиниот живот. Со татко во затвор и мајка алкохоличар, татко ми кој беше долгогодишен пријател со таткото на Џо, беше единствената стабилна родителска фигура која таа и брат ѝ Кол ја имаа во нивните животи. Секако, сè додека не се вративме во Единбург, татко ми не знаеше дека мајката на Џо, Фиона, станала толку тежок алкохоличар, оставајќи ја Џо сама да се грижи за нејзиниот помал брат. Поради тоа, јас и татко ми чувствувавме мала грижа на совест.

Како и да е, таа грижа на совест се намалуваше секогаш кога го поминував времето со Џо и Кам. По сè што доживеа, Џо конечно најде човек кој гледаше колку беше неверојатна и со неа се однесуваше со почит и љубов како што заслужуваше.

Додека го пиев пивото кое Нејт ми го понуди, ги гледав моите пријатели. Тука бев, опкружена со луѓе кои поминале низ пекол за на крај да излезат од таа тешка ситуација кога ја нашле личноста со која сакаат да го поминат остатокот од нивните животи.

Освен Џо и Кам, тука беше и Џос, мојата другарка, пола Американка, пола Шкотланѓанка, која имаше дојдено во Единбург за да избега од празниот живот што го водела во Вирџинија. Кога ќе помислев на сето тоа што Џос го имаше изгубено, искрено не знаев како успева да продолжи со животот. Знаев како ми беше кога ја загубив мајка ми на дваесет и една година, но не можев ни да замислам како ѝ било на Џос кога го изгубила целото семејство кога имала само четиринаесет години. Сепак сè уште била во хаос во периодот кога се преселила да живее со Ели и го запознала брат ѝ, Брејден. Многу јасно, врската не им била сјајна поради проблемите на Џос, но знаев дека на крајот конечно успеале да ги надминат сите тешкотии. Требаше да се венчаат за три недели.

Потоа, тука беа Ели и Адам. Јас бев доста блиска со Ели затоа што делевме сличен романтичен идеализам, а згора на сè, ми ја имаше раскажано целата приказна за неа и за Адам. Таа со години била вљубена во најдобриот другар на брат ѝ, но тој ја немал забележано сè до

нејзиниот осумнаесетти роденден. Почнал да ѝ се пушта дури неколку години подоцна, и дури и кога го направил тоа, рекол дека било грешка. Очигледно не сакал да си го расипе пријателството со неа и со Брејден. На Ели ѝ било потребно многу време за да може засекогаш да го заборави, но кога на мојата прекрасна и силна пријателка ѝ бил дијагностициран тумор на мозокот, Адам конечно решил дека сака да биде со неа. За среќа на сите, туморот на Ели бил бениген, а за среќа на Адам, тој навреме се вразумил и ја освоил Ели засекогаш. Веќе некое време биле верени, но нам дури неодамна ни кажаа, откако Ели почна да носи блескав веренички прстен на левата рака.

Бев опкружена со љубов, и тоа не беше лажна, дрска, ладна љубов, туку вистинска, интимна, онаква љубов која вели: ги знам сите твои маани и навики и сè уште те сакам. За таква љубов стануваше збор овде.

„Во понеделник ти е последната проба на фустанот, Џос“, рече Ели одеднаш, пивнувајќи од мохитото. Седеше до Адам, кој беше смачкан помеѓу Џо и Кам на единственото слободно сепаре во задниот дел од просторијата. Џос, Брејден, Нејт и јас стоевме и правевме гужва околу масата, а јас се обвинував себеси затоа што дозволив Џо да ме убеди да ги облечам високите потпетици.

Потпирајќи се на Брејден, Џос одговори, „Фала за потсетувањето. Ќе треба да се подготвам за острите критики на Полин“.

Кам се намурти. „Зошто купуваш фустан од таа жена ако е таква крава?“

„Заради фустанот“, Џо, Ели и јас одговоривме како хор.

Со оглед на тоа што имав поминато само три месеци во Единбург, почестена бев што Џос ме праша дали сакам да ѝ бидам деверица. Нејзината колешка од факултет, Риан, дојде од Лондон за викендот, и сите заедно излеговме во потрага по фустан за Џос и за девериците. По неколку расправи со Ели во врска со бојата, Џос се согласи за боја на шампањ за фустаните на девојките.

Завршивме во една продавница за венчаници во Њу Таун, каде сопственичката, Полин, ни даде остри критики за тоа како изгледавме.

Сите имавме или преголеми гради или бевме премногу рамни, премногу слаби или премногу дебели...

Само што сакавме да си заминеме кога Џос излезе облечена во фустан кој кучката ѝ го предложи, а Ели почна да плаче.

Да, толку беше убав.

Полин очигледно знаеше како да облекува деверици - само не знаеше како да зборува со нив, или општо, не знаеше да зборува со луѓе. Јас не сум баш личност со голема самоверба и не сум баш самоуверена за изгледот на моето тело, па затоа излегов од продавницата чувствувајќи се како крава со циновски пропорции. *Фалати, Полин.*

Џос се насмевна и го погледна Брејден. „Очигледно фустанот е убав“.

„Го сфатив тоа“, промрмори тој. „Сепак, повеќе се радувам на моментот кога ќе ти го соблечам отколку на што било друго“.

„Брејден“, Ели се пожали, „немој пред мене“.

„Престани да се бакнуваш со Адам пред мене, а јас ќе престанам да ѝ давам сексуални коментари на жена ми пред тебе“.

„Сè уште не ти е жена“, го потсети Нејт. „Нема потреба да брзаш“.

„Нејт, повторно ти се гледа фобијата од врзување“, промрморев јас.

Почна да се зеза со мене. „Каде е?“ Почна вознемирено да си ги брише образите. „Тргни ја од мене“.

Поминав со палецот врз замислената дамка на неговиот образ и му реков: „Еве ја. Ја тргнав“.

„Бљак“. Се напи од пивото и погледна кон шанкот. „Никогаш нема да имам секс ако ми се гледа тоа чудо на мене“.

„Шармантно“, реков.

Ми ја покажа неговата широка насмевка и се упати кон една група жени кои стоеја на шанкот. „Должноста ме повикува“.

Опуштено се прошета низ просторијата и застана покрај една девојка која стоеше со нејзините другарки. Другарките се тргнаа настрана кога Нејт и девојката почнаа и тоа како да флертуваат. Девојката беше прекрасна, се разбира - прекрасни црти на лицето, долга црна коса, убава кожа и забележителни облини. Можеби беше и малку полничка, како мене, но за разлика од мене, нејзе добро ѝ стоеше. Нејт немаше некој омилен тип на девојка. Не му беше гајле дали девојката е слаба, полничка, со големи гради или спортски градена. Сè додека беше слатка и беше жена, него го привлекуваше.

Во моментот кога Нејт ѝ се насмевна, бринетата беше осудена на пропаст.

Воопшто не бев изненадена. Со висина од 180 сантиметри, Нејт не беше премногу висок, но со неговата комбинација на убаво тело обликувано со боречки вештини, прекрасно лице и харизма на која едноставно не можеш да ѝ одолееш, на повеќето жени ич не им беше гајле ако беа повисоки од него облечени во потпетици, доколку тоа значеше дека ќе ја поминат ноќта со него.

Но јас не бев меѓу тие жени. Нејт никогаш не ме гледаше на сексуален начин, па затоа немаше ни смисла воопшто да размислувам за тоа. Мислам дека знаев повеќе работи за вистинскиот Нејт отколку што знаеја другите, па затоа не беше тешко да го ставам во пријателската зона. Можев да го исклучам секое чувство на привлечност кон него затоа што знаев дека тоа нема да ме одведе никаде. Подобро беше да го имам Нејт како пријател отколку воопшто да го немам во животот. Тој имаше големи проблеми околу врзувањето со некоја личност, а беше и голем љубовник без никаков срам кога станува збор за жените, но сепак под сето тоа се криеше навистина добро момче и навистина добар другар.

„Осудена е на пропаст“, изусту тивко Џос.

Се свртев кон неа и ја кренав веѓата кога ја видов како зајадливо се смешка. „Тој никогаш не им ветува ништо“.

Џос се насмевна. „Нема потреба да го браниш. Знам дека Нејт секогаш дава до знаење што мисли, но зборуваме за девојки. Тие понекогаш го слушаат само она што сакаат да го слушнат“.

„Да, но за Нејт ова веќе стана уметност. Можеби е шесто сетило или нешто слично. Веднаш штом ќе забележи дури и најмала промена во нивното однесување кон него, го снемјува“.

„Едвај чекам да се појави некоја поради која ќе ја изгуби главата“, додаде Ели и злобно се насмевна кога го погледна Нејт.

„И јас исто“. Џо ме погледна, а јас се преправав дека сум премногу глупава и дека не ја разбрав што сакаше да каже.

Брзо ја сменив темата. „Друштво, ја видовте ли новата тетоважа на Кам? Кол ја дизајнираше“, гордо им кажав.

Кол Вокер беше најдоброто дете што постои. Џо го имаше израснато како што треба, а уште еден плус беше тоа што го имаше внесено Камерон МекКејб во нивниот живот - тој беше најдоброто нешто што им се случило на двајцата. Кам и Кол беа премногу слични - и двајцата беа уметници, и двајцата кул бубалици - а Кам го ангажираше Кол да му дизајнира нова тетоважа.

Закон беше. Стилизираните „К“ и „Ц“ беа сокриени во шилестите линии и острите декоративни шари на дизајнот во форма на трајбл.

„Охх, ајде да ја видиме,“ го замоли Ели и се насмевна.

Кам одби, затресувајќи со главата. „На слабината ми е“.

„А бе ајде, сигурно нема да се онесвестиме кога ќе ги видиме твоите стомачни мускули“, го задеваше Џос.

„Има одлични стомачни“, Џо гордо го потапка стомакот на Кам.

Брејден се напи од вискито. „Јас лично не сакам да му ги видам стомачните. Можеби... ќе ме направат љубоморен“.

Адам се приклучи: „И јас исто“.

„Еби се“, рече Кам и ги гризна усните како да уживаше во тоа.

„Кога е веќе толку голем расипувач на забави...“ се вмешав, буричкајќи низ мојата чанта. Ја почувствував хартијата меѓу прстите, ја зедев и ја извадив, одвиткувајќи ја за да им го покажам дизајнот на Кол. „Еве, ова е тетоважата“.

Додека другите ја гледаа, Џо ми се насмевна и ми рече: „Уште го чуваш тоа?“

„Секако, му реков на Кол да ја потпише“.

Таа се насмевна. „Така само ќе направиш уште повеќе да се затреска во тебе“.

Не обрнав внимание на тоа што го кажа. „Заслужува да знае колку е добар“.

„Се согласувам со тебе“.

Си се насмевнаме додека другите делеа комплименти за талентот на Кол.

Нејт за кратко ни се придружи, а бринетата им се врати на другарките, но погледот ѝ остана вперен во него.

„Нели ќе...“ љубопитно го потпрашав и погледнав кон девојката.

„Ох, секако“. Се насмевна срамежливо. „Но ѝ кажав дека другар ми слави роденден и дека сакам да се дружам со него“.

Нејт го одржа зборот и остана со нас до крај. Се подготвувавме да си одиме кога дојде до мене и ми шепна. „Отидов јас“.

Се свртев, шпионирајќи ја бринетата со облините. „Океј. Забавувај се“.

Ми намигна и ме бакна во образ. „Јас секогаш се забавувам“.

Откако се поздрави со сите, Нејт ја фати девојката за рака и замина од барот. Љубоморно погледнав кон празниот излез. Мојот пријател беше мајстор за заведување. Ако сакаше да легне некоја, тоа и го правеше.

За жал, за некои од нас тоа воопшто не беше така лесно.